

1 PARIJS ROOD

Op tafel lag een slordig afgescheurd papier: Kom vannacht niet thuis. Greet. Zijn moeder had vijf driftige strepen onder het woord niet gezet. Jos liet zich op de bank vallen en las de regel hardop: 'Kom vannacht niet thuis. Greet.' Zijn stem leek te worden teruggekaatst door de hoge spiegel boven de schoorsteenmantel tegenover hem. Hij zag zichzelf met het papier in de hand in de rode kussens van de zitbank hangen. Mager, met fletse ogen in een wit opgeblazen gezicht. Hij voelde weerzin. Zouden anderen me nu ook zo zien, vroeg hij zich van de spiegel wegkijkend af. De stilte piepte in zijn oren alsof ze werd veroorzaakt door een elektrisch apparaat.

Hij stond op, opende de schuifdeuren en liep met het papier de voorkamer in. Hij schoof het onder de schemerlamp op het dressoir. Een klein hoekje met de naam erop stak nog onder de zware gekrulde poot van smeedijzer uit.

'Zoek je maar te barsten, lul,' zei hij. Het gaf hem het gevoel of hij een hem onbekende regel uit de wet overtrad. Toen ging hij de trap op naar zijn kamer. Van de tafel onder het raam verwijderde hij wat uitgespreide kranten en toen bekeek hij de twee dikke wielen van glas.

Het leken brillenglazen van een bijziende reus. Hij was al maanden bezig de glazen te slijpen voor een telescoop. In het felle septemberlicht inspecteerde hij hun oppervlak. Een insect vloog met een harde tik tegen het

raam. Achter in haar tuin bukte de buurvrouw zich. Haar rok schortte daarbij hoog op zodat hij de achterkant van haar melkwitte dijen te zien kreeg. Hij wendde de blik af en ging aan tafel zitten. Uit een flacon afwasmiddel spoot hij een miniem straaltje water over het ene glas. Hij pakte een jampot en strooide wat van de rode inhoud over de glasplaat. Voorzichtig zette hij de ene plaat op de andere en begon zorgvuldig draaiende bewegingen te maken.

Op straat klonken kinderstemmen. Er reed af en toe een auto voorbij. Verder was het zo stil dat hij de hangklok in de gang kon horen tikken.

'Zit ik met die stomme kloot alleen. Gezellig,' fluisterde hij. Hij zag een tafereel van de vorige week voor zich. Tijdens het eten kregen zijn vader en moeder ruzie.

'Je bent een hoer, Greet,' had zijn vader op een bepaald moment gezegd. Ze was van tafel opgestaan en had de kamer verlaten. Hij zat alleen tegenover zijn vader. Hij loerde woedend naar zijn vader die kalm doorat, maar plotseling opkeek. Hun blikken kleefden aan elkaar vast. Zijn vader liet langzaam zijn vork zakken.

'Sla je ogen neer, jongen,' zei zijn vader zacht en dreigend.

Hij had niet meteen gehoorzaamd, maar naar zijn gevoel wendde hij zijn ogen te snel af. Zich schamend over zijn laffe houding had hij toen luid en duidelijk 'hoerenloper'

gezegd. Toen zijn vader opstond, kon hij nog net de

deur bereiken. De man was achter hem aangekomen. Pas buiten op straat haalde zijn vader hem in. Iedereen in de straat had kunnen zien dat hij aan beide kanten van zijn gezicht een paar klappen met een slappe hand kreeg. Hij had zich niet verdedigd.

Hij onderbrak de slijparbeid en liep naar de ouderwetse leunstoel in de hoek van de kamer. De rugleuning was verstelbaar: in de uiteinden van de lange afgeplatte houten armleuningen zaten op regelmatige afstanden van elkaar een vijftal inkepingen waarin een koperen roe paste waar de rugleuning tegen steunde. Hij greep één van de leuningen met beide handen beet, zette zijn voet op de zitting en begon verwoed te wrikken. Het kraakte, maar het liet pas na een harde ruk los. De roe viel kletterend op de grond en de rugleuning zakte vermoeid achterover. Hij pakte de keiharde leuning met twee handen aan het uiteinde beet, zette zijn ene voet een stukje voor de andere en bracht het ding als een slaghout bij honkbal naar achteren. Toen maakte hij een slaande beweging. Het gaf een suizend geluid dat hem opwond. Hij sloeg een paar keer in de lucht. Zijn ogen stonden wijd opengesperd en hij ademde zwaar, bij elke slag een zin uitstotend:

‘Wat heb je nu, hè?! Wat wil je nou, hè! Nou heb je niet zo'n grote bek, hè, zak!’ Opeens zag hij als van op afstand zichzelf bezig. Hij liet het stuk hout zakken en haalde de schouders op. Daarna drukte hij de leuning weer op zijn plaats en bracht de stoel in orde. Aan het

meubel was niets bijzonders te zien. Toen hij naar de tafel liep om verder te gaan met polijsten, klonk er buiten belgerinkel.

Hij zag Ingrid Casteden het gangetje achter de tuinen inrijden. Ze droeg een korte grijze plooirok en een witte bloes. Ze hield haar schooltas voor op het stuur van haar sportfiets. Hij meende het sjeke tikken van de versnelling te horen. Hij bleef loeren toen ze haar fiets in de schuur zette en stapte opzij toen ze weer naar buiten kwam. Zonder adem te durven halen keek hij toe hoe ze met de tas onder de arm het tuinpad afliep. Hij zuchtte toen ze verdwenen was.

‘Onmenselijk mooi,’ dacht hij, ‘zou ze werkelijk ook naar de wc moeten? Zou ze net als ik een dampende bruine stronchoop beneden achter zich zien liggen die uit haar gegleden is.’

Hij begon weer te polijsten. Even bloosde hij bij de gedachte dat Ingrid het tafereel tussen hem en zijn vader wellicht had gezien. Hij spoot wat water over het glas en strooide er nog wat slijpmiddel over. Onlangs was Ingrid heel even op bezoek geweest. Jos' moeder had toen tweemaal een uitdrukking gebruikt waarvoor hij zich bij de herinnering eraan nog schaamde. Eerst had zijn moeder het gehad over 'een keurig net persoon' en een ogenblik later over 'een zenuwinzinking'. Hij had ontsteld naar Ingrids gezicht gekeken, maar er was haar blijkbaar niets bijzonders opgevallen. Iets wat hem bijna onmogelijk voorkwam: zulk zwakzinnig taalgebruik, dat

merkte zo'n meisje toch meteen op. Er klonk een schrapend en kloppend geluid van beneden. Hij rende de trap af. Voor de deur stond een zwaargebouwde gedrongen figuur die een blauw colbertjasje en een wit overhemd zonder stropdas droeg. Het zwarte haar bestond uit gladde golfjes. Er zaten onwaarschijnlijk veel rimpels in het voorhoofd. Hij had een platte neus met brede neusvleugels. Jos stompte hem bij wijze van groet zachtjes tegen de borst.

‘Hé Dorlas.’

‘Ik zag